

JULEAFTEN- AF ET BREV FRA DEN GANG

Nat! Lyskuglernes stigen og falden, den hurtige opblussen giver det i forvejen markerede landskab noget Andagtligt, u-virkeligt over sig, for atter at slættes ud ved den bratte overgang fra skærende lys til dybt mørke, når kuglen slukkes og falder til jorden.

Et øjeblik er alt stivnet i dirrende lytten. Man har en følelse af, at selv buske og træer en dirrende nervebundt ligesom soldaterne på begge sider af det spøgelsesagtige "Ingen-mands-land". Men kun et øjeblik. Snart finder nattens lyde igen vej gennem stilheden. Et maskingevær hoster et sted overfor os. Et hånd af lysende projektiler tegner igen Dødens skrift henover himlen.

Mellem træerne i det bagved liggende terræn høres knirken af vogndjul og prusten af heste. Med mellemrum kan vi tydeligt høre kuskens dæmpede "hyrr, hyrr" og inde fra træernes tykning skimtes hæt og her små lysende punkter fra glødende cigaretter.

Jeg løfter hovedet. Det er tidligt kokkenvognen er på færde i aften. Kokken vil nok ud og fejre Juleaften sammen med os andre. Det er faktisk spændende, hvad han har at byde på. Det er jo trods alt sjette gang jeg holder Jul ved fronten. Nå, vores kok er nu helt rigtig, han skal nok have sørget for at organisere en rigtig Julemiddag. Men så er der jo bare det, om Ivar kan holde næsen hjemme. I øjeblikket lover det ikke godt. Løbet borte høres kraftig artillertild, og vi kan se slagflyvernes signalkurve. Der er sikkert hårde kampe under udvikling, og her i vo-

res afsnit har der i den sidste tid været livlig aktivitet. De fanger vi har taget på vore stødtrop-ekspeditioner ind i fjendens område fortæller, at der er kommet nye enheder i baglandet. Nå, vi tager nu ikke bekymringerne på forskud her i de forreste stillinger, og Julestemningen skal Ivar i hvert fald ikke have lov til at ødelægge i aften.

Hvad klokken er? Er det snart på tide, at afløsningen kommer? Jeg stamper i sneen for at få lidt varme. Fire timers uryggenhed i 28 grader - kulde mærkes nu alligevel. Nu kan jeg høre uro nede ved gruppe-bunkeren. En lille hyggelig ed, da en af kammeraterne tager ladegrab på den iskolde maskinpistol. Lidt efter dukker der to personer frem. De kommer kravlen-de op gennem løbegraven. Vi udveksler de sædvanlige hilser og kommenterer den øjeblikkelige stilling ud for posten. Gruppemanden inspicerer vore maskinpistoler og med et "Glædelig Jul" og et lille venligt dask på pistollåbet tager han afsked og kravler med mig tilbage til bunkeren - og til Julefesten,....
Stoffer.

STØT BØRNENES JULETRÆ

med en gave! Husk pakkefesten. Indmeldelser, paver og pakker bedes sendt til Forbunds-kontoret: Læsesgade 18-B, st. N.

ARNE JEPSEN, sekretær.

hammerater, som vi mindes og som vi gerne vil høre fra.

FORBUNDSMEDDELELSE:

Juletræ PAKKEFEST

Den 18. December kl. 18:00 - i Griffenfeldsgade 7 - vil verdens største juletræ få børnenes øjne til at stråle og jule-nissen vil føre dem ind i julens eventyrverden, som man vistnok skal være barn for rigtigt at kunne opleve. I må ikke snyde jeres børn for denne strålende oplevelse, og I må ikke snyde jer selv for synet af børnenes strålende øjne og glæde jubel.

Efter at børnene har danset om juletræet og har gået deres godtepose, bliver der pakkefest for de voksne. Det kender vi fra tidligere år og vi håber at overskudet må blive endnu større end det plejer.

Priser på billetter er kr. 3,- for børn og kr. 2,- for voksne. Husk at tage pakke med!

~ EN DEJLIG FEST ~

Forbundets efterårsfest d. 25. nov. blev selvfølgelig en fantastisk succes. Salen var, da tappet gik for frontkammerrevuen, fyldt til sidste plads med kammeraterne og deres koner og venner. Der var kraftigt bifald hver gang vor lille søde nummerpige viste sig foran tappet for at annoncere revuens enkelte numre: Halldans uartige pige, tre små ord, moderne ungdom, Hasaridrome og et vald af andre perler på programmet.

Efter revuen fandt vi sammen i restaurationen over en kop kaffe eller en øl, og så gik den ellers med "dave gamle, hvordan går det"; man fandt jargonen fra gamle dage, fra bunkers og skyttehul. Nå - det skete også, at så salen fik en mere alvorlig tone, når mondet om en kammerat der blev derude, dukkede op. Inde i fest-salen spillede vores kendte orkester og det varede ikke længe før dansesolvet var fyldt med unge og gamle, vores børn er efterhanden blevet store, og selvfølgelig måtte der en ekstratime til for dansen og den vellykkede fest kunne slutte.

HA' 8 KR. PARAT.

Fra 1. Januar vil vi udover det månedlige kontingent opkræve et abonnementsgebyr på kr. 8,00 Årlig for SIGNAL. Kommentarer er vist ikke nødvendige. Du kan blot tage bladet i hånden, så vil du forstå.

NY ADRESSER!

Forbunds-kontoret og bladets adresse er herefter: Arne Jepsen, Læsesgade 18-B, st. N. Derimod er kasseregens adresse stadig: Gartner Ebbe Sørensen, Peterstrupvej 16, Ballerup. Giro 68048. Husk: alle indbetalinger skal foretages til Ebbe Sørensen. Benyt så vidt muligt Giro og anmærk på talonen hvad det indsendte beløb dækker - kontingent, abonnement eller mindeløst. Formanden træffes hver mandag på forbunds-kontoret fra 14-16.

Nationalfølelsens Psykologi

En rigtig problemstilling er den absolutte betingelse for, at en rigtig løsning opnåes. SIGNAL vil medvirke til at skabe det tankemæssige grundlag for en behandling af de problemer, som siden 1945 har været dominerende. Vi begynder med at klarlægge, en række spørgsmål vedrørende:

Nationen som psykologisk Gruppe.

Nationer og de til dem knyttede Nationalfølelser har kun eksisteret forholdsvis kort Tid i Historien. Middelalderen kendte hverken Nationer eller »Fædrelandskærlighed« i den Betydning, vi lægger i det. Dengang tænkte og følte man internationalt paa en Maade, som Nutidsmennesket har svært ved at gøre sig Forestillinger om. Den historiske Magt, som omspændte og sammenholdt den middelalderlige Internationalisme, var den katolske Kirke, den stærkeste Internationale, Verden endnu har set.

De nationale Følelser vaagnede i det fjortende og femtende Aarhundrede, samtidig med at den katolske Internationale begynder at miste sit faste Tag i Menneskeheden. Stærke, hensynsløse Enkeltpersoner forstod at udnytte denne vaagnende nationale Følelse for derefter at lade Nationalstaterne udkrystalisere sig om dem som Kerne: Ludvig XI i Frankrig, Henrik VII og VIII i England, Gustav Vasa i Sverige. Men selv om den bevidste Nationalfølelse er forholdsvis ny i Historien, er den dog opstaaet af Elementer, som delvis er af langt ældre, ja af forhistorisk Oprindelse. Den nyere Tids Historie er i høj Grad blevet bestemt af Nationalgruppernes indbyrdes Forhold. Den har — i Modsætning til Middelalderen — været en Historie om Nationerne.

Lad os til en Begyndelse konfrontere Begrebet Nation med en Række beslægtede Begreber for at angive, hvad en Nation ikke er.

En Nation er først og fremmest ikke et politisk Begreb. Staten er en kunstig politisk Indretning, men Nationen er en Gruppe, som er vokset naturligt frem, og skønt de fleste Nationer er Stater, og det politiske Sammenhold i en Stat kan være en medvirkende Aarsag til, at Nationalfølelsen styrkes, saa kan man alligevel give Eksempler paa Nationer, der ikke er Stater, og Stater, der ikke er Nationer. Det gamle Østrig før Verdenskrigen var en Stat, men mange Nationer. Den Slags politiske Sammenslutninger gaar i Stykker ved tilstrækkeligt stærke Gnidninger. Paa den anden Side frembyder Jøderne, der er spredt over hele Verden, et Eksempel paa en Gruppe, der ikke har nogen Tendens til politisk Enhed, men ikke desto mindre maa betragtes som en Nation, fordi den har udviklet en stærk national Samhørighed.

Nationen er heller ikke noget geografisk Begreb. Den er ikke det samme som Summen af en Befolkning, der bebor et vist begrænset Omraade. Nationen kan vandre Jorden rundt og dog forblive de samme Nationer. En klar geografisk Afgrænsning er ganske vist en Fordel for Nationalfølelsens Udvikling, men den er ikke nødvendig for den. Man maa her igen tænke paa Jøderne, som fuldstændig mangler geografisk Afgrænsning. Danmark er jo som Nation betragtet heller ikke det samme som det geografiske Omraade, der klart og uden Misforstaaelser kan angives som »Danmark«. Det er langt

større — baade i Tid og Rum. Det omfatter nemlig ogsaa alle de Mennesker i Udlandet, der føler og tænker som Dan-skere. Og det omfatter ikke blot de levende, men ogsaa de døde og de ufødte Medlemmer af det danske Folk. Nationen er heller ikke et Racebegreb. Racen indgaar ganske vist ofte som en særdeles vigtig Faktor i den nationale Enhed, men Raceenhed er paa ingen Maade en Betingelse for national Enhed. Ingen betvivler, at England, til Trods for dets Raceblanding, i udpræget Grad er en Nation. I de forenede Stater er den nationale Bevidsthed ligeledes kraftigt udformet, trods de Racemodsætninger, der hører til denne Nations sværeste indre Problemer. Alle de 50—60 Nationer i Verden be-staar af mer eller mindre sammenblandede Racer.

Sproglig Enhed er heller ikke nogen nødvendig Betingelse for national Enhed, skønt Sproget naturligvis er et af de vigtigste Midler til Udformning af nationalt Særpræg. I Svejts taler man tre Sprog, Tysk, Fransk, Italiensk, og alligevel er Svejts en Nation med alle de Egenskaber, der er typiske for en saadan. Endelig er Nationen heller ikke et økonomisk Begreb; de økonomiske Interessecællesskaber bryder tværtimod ofte gennem de nationale Grænser, og selv om Nationerne ikke mindst i disse Aar har en Tilbøjelighed til at organisere sig som økonomiske Truster og omgærder sig med Toldmure, saa er dette en sekundær kunstig Form, der ikke har noget med det oprindelige Begreb om Nationen at gøre. — Religøus Enhed er endnu mindre en nødvendig Betingelse. Belgien er f. Eks. et katolsk og protestantisk Land og en Nation. Tyskland ligeledes.

Derimod synes længere Tids historisk Skæbnecællesskab at være en absolut nødvendig Betingelse for Dannelsen af en national Gruppe. Jo længere og intensivere dette historiske Cællesskab har været, desto stærkere bliver som Regel Nationalfølelsen, naturligvis navnlig hos de Samfundsklasser, der gennem længere Tid har følt sig som Ledere af Nationens Skæbne. Alle Nationer søger derfor, som allerede nævnt, at lægge Vægt paa at holde de historiske Minder aktuelle for de levende og fremstille dem i saa smukt Lys som muligt. Unge Nationer skaber sig — ligesom nye Adelslægter — en Historie.

Man kunde saaledes med nogen Ret kalde Nationen et historisk Begreb. Det vil dog sikkert være rigtigere at betegne den som et psykologisk eller et historisk-psykologisk Begreb. »En Nation er, hvad den er,« har man sagt, »fordi dens Medlemmer har en intensiv Følelse af national Samhørighed.«

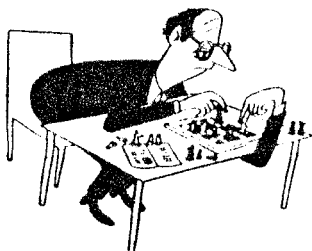
Hvis Nationen saaledes er et psykologisk Begreb, »Nationalkarakteren« et kompliceret sjæleligt Produkt, som præger Individene i en Gruppe, saa følger heraf, at internationale Problemer maa behandles med psykologiske Hjælpe-midler. Hidtil har dette næppe fundet Sted.

Det må være europæiske menneskers pligt, at behandle de nationale problemer på en hæderligere — dvs. på en mere objektiv måde end hidtil. SIGNAL vil i en række artikler — hvortil ovenstående danner indledningen — lægge grunden til en sagligt forsvarlig og videnskabeligt underbygget synsmåde.

ROSTOCK

Hvis man tænkte sig, at en almindelig borger blev beskyldt for at have begået en ulovlighed i Rostock i Marts 1940, og anklageren kunne fremføre 2 øjenvidner, mens anklagede end ikke kunne forelægge et alibi, og hvis man desuden kunne påvise, at en lang række begivenheder efter anklagedes besøg i Rostock tydeligt indikerer, at han havde begået den ulovlighed, han anklagedes for, så - ja, så ville han ganske givet blive dømt.

Besættelsen af Danmark i 1940 kunne simpelthen ikke være foregået som den foregik, hvis der ikke havde foreligget aftaler. Alene det forhold, at vore soldater blev trukket bort fra udsatte poster, skønt regeringen allerede at par uger før besættelsen vidste, at denne ville

Parlamentarisk Virksomhed

Er Jeg EN MORDER?

I foråret 1944 var jeg kun 19 år gammel. Mine kammerater var alle frihedskæmpere. Vi uddelte illegale blade og lavede små sabotage. En aften blev jeg fortalt sammen med en stor kanon. Det skete meget hemmelighedsfuldt. Og når jeg kunne opnå at træffe en af de store, var grunden nok den, at jeg havde været meget aggressiv og ofte forlangt at komme med til noget, der virkelig betød noget, og som gerne måtte være farligt. Mine forældre vidste ikke, hvad jeg var med i. Min ene bror var arbejder i Tyskland og en svoger var i Waffen-SS. På et værtshus i den indre by traf jeg en kammerat, der først foreholdt mig at det var en stor tillidsbevisning, at jeg nu kom til at træffe en af de store ledere. Derefter gik vi op langs Svineryggen og satte os på en bank, hvor der i forvejen sad en velklædt, midaldrende mand. Idag ved jeg hvem han er. Han spurgte mig først om jeg var parat til at udføre en likvidering, hvortil jeg tøvede svarede Ja. Derpå fortalte han mig, at han havde hørt om at jeg var modig og tapper og alt muligt godt. Han opgav mig nu navn og adresse på en mand, der var "en farlig stikker" og som havde angivet mange mennesker til Gestapo. Jeg fik at vide, hvordan vedkommende på den luneste måde havde søgt forbindelse med vore kredse og derpå for store pengesummer stukket os. Han havde en hel gruppe, der netop var blevet skudt på samvittigheden. Ophidsset herover sagde jeg ja. Jeg fik udleveret en Parabel-lum og det var min opgave at udføre drabet straks. Derfor tog jeg ud til den opgivne adresse, ringede på, og det var manden selv der lukkede op. Uden at betænke mig skød jeg ham ned. Han blev ramt af flere skud og var død med det samme. Pistolen afleverede jeg til den kammerat, der havde været sammen med mig ved mødet på Svineryggen. Siden deltog jeg ikke i likvideringer, fordi jeg, efter mit første og eneste drab befandt mig elendigt.

I 1947 meddelte pressen, at den dræbte overhovedet ikke havde haft forbindelse med Tyskerne, at han var angrebet og at

finde stedet d. 9 April, er betegnende nok, og Alsing Andersens højtidelige forsikring d. 10 April om, at han på hele regeringens vegne kunne give sit ord på at besættelsen kom aldeles overraskende, viser kun, at regeringen for enhver pris forsøgte at skjule, at Danmark havde ventet og forud aftalt besættelsens form og forløb. Alsing Andersens mened på regeringens vegne var blot et politisk nødvendigt skaktræk i en vanskelig situation.

Men sagen kan også ses med en anden synsvinkel: Danmark, der havde en venskabelig traktat med Tyskland, bl.a. gående ud på, at Danmark skulle forpligte sig til ikke at give Tysklands fjender opmarchområde på dansk grund, vidste altså på forhånd, at landet - hvis det ikke overholdt traktatforudsætningerne - udsattes for en tysk besættelse. Man kan ikke højtideligt love en nabo at bygge et dige, der også for naboen betyder en livsvigtig sikkerhed, for så bare at lade være at bygge det - uden at udsætte sig for, at naboen selv en skønne dag tager fat - uden at spørge. Naboen har moralsk ret til med magt at skaffe sig adgang til at bygge diget.

Forudsætter vi, at diget ikke er blevet bygget, fordi manden er fattig og altså har forpligtet sig over evne, så er det en venskabelig handling af naboen, at påtage sig det. Han skåner derved den fattige nabo for oversømmelser, ligesom Tyskland ved besættelsen af Danmark skåner vort land for total ødelæggelse. At "oversømmelsen" var truende vid vi nu. England har jo efter krigen klart og utvetydigt tilstået, at en allieret invasion, som øjeblikkelig ville have gjort Danmark til krigsskueplads (og ruin) var umiddelbart forestående, da Tyskerne greb ind og reddede Danmark.

man beklagede det skete. Inden jeg begik drabet, havde jeg ofte drøftet likvideringerne med ledende kammerater og vi var alle af den opfattelse, at der forud for en likvidering gik en meget grundig undersøgelse af vedkommendes forhold. Det blev også udtrykkeligt sagt, at efter krigen ville disse undersøgelser blive offentliggjorte, så at den, der udførte drabet selv kunne se, at han havde handlet med rette. Imidlertid har vi aldrig set sådanne dokumenter. Vi handlede dengang efter ordre, men senere viste det sig altså, at vi i tillid til vor højeste leder var blevet mordere. Her stiller jeg så spørgsmålet: Er jeg morder? Ja eller nej!

Kan I hjælpe mig? Kan I sige mig hvad jeg skal gøre? I er soldater og ved at læse Jeres blad, har jeg fået tillid til jer.

Foreløbig XX.

(Forkortet af os)

SVAR:

Folkeretslig er De morder. I det øjeblik De tog våben i hånd var de folkeretslig dødsdømt. En soldat slår ihjel, men hans modstander er tydeligt kendelig og krigen er en åbenlys, klar tilstand, ligesom han selv bærer sine våben synligt og er kendelig ved uniform.

Selv er De - moralsk - ikke morder, men en vildført, et redskab, et offer for en forbrydelse. Den "store kanon" burde straffes. Hvad vil De egentlig opnå ved henvendelsen til os? De er jo i sikkerhed. Forbryderen er beskyttet af en overskønnet mellem frihedsbewægelsen og politikerne, hvorefter ingen skulle kunne drages til ansvar for mord på uskyldige.

MIN TROSKAB ER MIN ÆRE-

(I. og K. kr. 100,00)

EN OMVENDT kom hjem

Sammen med de 3 SS-kammerater, der forleden kom hjem fra russisk fangenskab, ankom der også en kommunist, som på grund af ulovlig grænseovergang og andre dumheder havde siddet i russisk fangenskab.

Hans oplevelser hos Danmarks allierede, vor befrier! fra 1945, var ikke særligt lyse, efter hvad han beretter til Berlingske Tidende. Frihedskæmperen (det havde han også været) havde ventet at blive modtaget af Russerne med alle mulige æresbevisninger, selv om han havde søget sig over grænsen. Han blev modtaget med råbet "Hænderne op" hvilket han var meget forbavset over. I en særdeles pjattet forklaring til Berl. Tid. gør han rede for sine oplevelser under afsøningen af den fængselsstraf han pådrog sig. Han har tydeligt nok haft det elendigt ligesom alle andre fanger i Rusland (og alle andre steder i verden.)

Vi ved naturligvis ikke, om denne frihedskæmper selv var med til udrustningsgalskaben her i Danmark i 1945. Men vi andre, der var på den modsatte side af plankeværket dengang skal blot minde ham om de af hans kammerater, der smed fejerskarn, præservativer, barberblade o.l. i maden til os, - eller om den frihedskæmper, der pryglede en SS-officers hustru, så hun den dag idag er rindsyg. Nu har han selv en tid høstet erfaringer på den ubehagelige side af plankeværket - og sådan er altså skæbnens veje mærkelige -

Vi ved som sagt ikke noget om manden, men det ville give den bog, han nu vil skrive, og som han såre let kan få finansieret, et vist krydderi, hvis han gjorde rede for sin fortid.

Svøbækkerne og TYSKLAND

Alle gode demokrater - og næsten alle er jo gode demokrater efter 1945 - er enige om, at man bør høre en opofrende og uselvisk kærlighed til sit fædreland. Dvs. en Tysker skal helst ikke gøre det. Han skal derimod henleve sin tilværelse i anger over, at han i sin tid i grænseløs selvopofrende fædrelandskærlighed kæmpede til det sidste. For alle gode demokrater er det nemlig sådan, at Tyskland er undtaget fra det almindelige demokratiske broderskab. I sådanne organer som "Information" og indsamlingsorganet "Pigtråd" kan man læse artikler hvori det fastslås, at Tyskerne kan man ikke tro over en dørtærskel. Man kan læse artikler af kommunalrædere og cand. mag. er der har nedlagt sig til at berøse Tyskland som turister og observatører og disse sagkyndige fortæller utvetydigt om Tyskernes forherdethed og indgroede ondskab.

Det er pudsigt med disse demokrater, der tror at de kan medbringe et nyt demokratisk evangelium til det åndsformkede tyske folk. Det er jo sådan, at det demokrati, der forkaستedes af Tyskerne i 30'erne var gennemprøvet og højt udviklet i Tyskland. Det var ikke Tyskernes uvidenhed om demokratiet, der fik dem til at forkaste det, men tværtimod et grundigt og dyrt bekendtskab med en snakkesalig og korrupt parlamentarisme, der bragte demokratiet til fald i Tyskland.

Om Tyskerne valgte rigtigt, da de efter demokratiets fald gik ind for en diametral modsætning, skal vi ikke afgøre, spørgsmålet er uden interesse idag. Men det ville være passende om vore Svøbækker blev sat til noget andet end at blæse os ved at rejse rundt og dumme sig i Tyskland, som altid var arnestedet for europæisk tænkning, kunst og kultur, og som idag ved arbejde og uendelig tapperhed er genrejst til en økonomisk verdensmagt.